

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο διάσημος σατιρικός ποιητής Ρενιάλ ήταν τρομερός φραγάς. Κάποτε μάλιστα έγραψε τόσο πολύ, ώστε έπαθε γαστρική. Έπειδή όμως περιφρονούσε τους γιατρούς, φώναζε ένα χωριότι και τον ερώτησε τί γιαιτρικά έδινε σε τέτοιες περιπτώσεις στ' άλογο του! Ο χωριότις τού έδωσε τή συνταγή κ' ο Ρενιάλ έστησε άμέσως, άγρόρασε τού γιαιτρικό, τού πήρε και τήν έπομένη... άπέθανε!...

Ο Βολταίρος, στή νεανική του ηλικία, είχε γράψει μιá ξμμετρον τραγωδία, τήν οποία διάβασε μιá μέρα παροιούσι και άλλων λογίων στόν Λά Μότ για νά τού πη τή γνώμη του.

Ο Λά Μότ είχε τρομερή μνήμη. Άφου άκουσε τήν άνάγνωσι τού έργου, έγύρισε και είπε στόν νεαρό ποιητή, για νά τόν περάξη:

— Η τραγωδία σας είναι πολύ ωραία και είμαι βέβαιος πώς θα επιτύχη. Θα μου επιτρέψετε όμως να σας παρατηρήσω κάτι... Έξάματε πολύ άσχημα ν' αντιγράψετε άλλους συγγραφείς...

— Πώς! φώναξε με άγανάκτησι ο Βολταίρος. Ποιόν αντίγραφα;...

— Πολλούς, τού άπάντησε ο Λά Μότ. Μή θυμώνετε! Είμαι εις θέσει νά σας άποδείξω άμέσως αυτό πού σας λέω. Θέλετε, π.χ., νά σας άπαγγέλω τήν τετάρτη σκηνή τής δευτέρας πράξης τού έργου σας, τήν όποιαν αντιγράψατε από μιá παλαιότερη τραγωδία;... Η παλιά αυτή τραγωδία μου άρεσε τόσο, ώστε τήν έχω μάθει, δυστυχώς για σας, σχεδόν άπ' έξω!

Και πράγματι, ο Λά Μότ άρχισε ν' άπαγγέλλη τήν εν λόγω σκηνή, πού δεν διέφερε ούτε κατά μιá συλλαβή άπ' τού κείμενο τού Βολταίρου. Φαντάζεστε πειά τήν κατάληξη τών παφρωοικόμενων και ίδιως τού δυστυχισμένου ποιητού, ό όποιος είχε γίνει κατάχλωμος. Ο Λά Μότ, όταν τόν ελθε στá χάλια αυτά, τόν λυπήθηκε και, πλησιάζοντάς τον, τόν χτύπησε φιλικά στόν ώμο και τού είπε:

— Έλα, ήσυχασε!... Δέν άντέγραψες τίποτε!... Θέλησα άπλώς νά σέ περάξω... Η τραγωδία σου μου άρεσε τόσο, ώστε, ακούγοντάς σε τήν ώρα πού τήν διάβαζες, τήν έμαθα άπ' έξω!...

Μεγάλη μνήμη είχεν επίσης και ο Ναπολέων. Όταν ήταν άκόμη πρώτος έπιταυ, τόν έπεσκέφθη κάποιος κ. Λομπαρ και τού έξήτησε μιá χάρη. Ο Ναπολέων, άφου τόν άκουσε προσεχτικά, τού είπε: — Άπειθυνθήτε στόν ύπουργό τών έσωτερικών κ' έλάτε νά μου πητε τί θά σας πη.

Ο Λομπαρ υπέθεσε, ότι ή άπάντησι αυτή τού Ναπολέοντος δεν ήταν παρά ένας τρόπος για νά τόν ξεφορτωθή. Άπελιπισμένος λοιπόν, έφυγε από τού Παρίσι, χωρίς ούτε καν νά έπισκεφθή τόν ύπουργό και άποτραβήχτηκε σ' κάποια έπαρχία.

Ύστερ' από έξη μήνες ξαναπήγε στο Παρίσι για κάποια άλλη υπόθεσι του και παρουσίαστηκε πάλι στόν σπίτι τού πρώτου ύπατου.

Τό σαλόνι ήταν γεμάτο κόσμο. Ο Λομπαρ πήγε και κάθισε σέ μιá σκοτεινή γωνιά, περιμένοντας νά έρθη ή σειρά του για νά παρουσιάσθη στόν ισχυρό τής ημέρας.

Ο Ναπολέων όμως, μόλις μπήκε στήν αίθουσα, τόν ελθε άμέσως. Και, προχωρώντας πρós τού μέρος του, τόν ερώτησε:

— Τί σας είπε ο ύπουργός;

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Τá αρχαιότερα άστρονομικά συγγράμματα είναι τά τού Αιτολόκου, ό όποιος ήκμασε περί τού 330 π. χ.

— Τό μυλλιάρδο άνεκαλύφθη στá μέσα τού 19ου αιώνος από κάποιον ένεχυροδανειστή, όνόματι Γουλιέλμο Κιά, Άγγλο.

— Τό παλαιότερο άπ' τά σοξόμενα δόντια άνήκει στόν Έλδεβίγο τόν Α' και φυλάσσεται σ' ένα μουσειό τής Γαλλίας.

τελοσθε έμπόδιο στίς φιλοδοξίες τής άποκόσμου νά τήν ξεφορτωθή.

Πράγματι δέ στο τέλος κατόρθωσε νά τήν άναγκάσει ν' άποσυρθή με τίς κόπες τής σ' ένα μοναστήρι, διατηρώντας όλες τίς αυτοκρατορικές τιμές. Στο μοναστήρι αυτό ή Θεοδώρα έζησε πολλά χρόνια μ' ειςέθεια, συχωρώντας τού γιού της, με τόν όποιο και συμμιλλώθηκε άργότερα. Μά τόν Βάρδα ποτέ δεν τόν συχώρησε. Τόν μισούσε τόσο, ώστε δεν έδισασε, αυτή ή ειςέθεσις αυτοκάτετρα, νά αναμνησθή έναντιον του μαζί με πολλές άλλες άρχοντικές οικογένειες τού Βυζαντίου.

Μά ή συννομοσία αυτή άπέτυχε. Ότόσσο ή Θεοδώρα βέηκε τόν εκδικητή της στο πρόσσωπο τού Βυζαντίου, τού περιφήμου ίδρυτου τής Μικραδικής Δυναστείας, ό όποιος έσκότασε τού Βάρδα.

ΤΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

(Δικά μας και ξένα)

Κλασική άδιανοφία: Ο έπιβάτης:— Σωφέρε, πούν εκόψαμε; Ο σωφέρε.— Νομίζω πώς είνε ό ταχυδρομικός διανομέυς. Ο έπιβάτης.— Ρώτησε τόν... άν έχω κανένα γράμμα!...

Μοντέρνα άντροβύγια: Η κυρία στήν ύπηρεσία: — Μαρία, ζήτησε από τόν κύριό σου νά σοϊ δώσει πίσω τήν ποίηρό μου και νά μου δανείσει τού ξυρτάρι του!...

Συνεγικαί άβρότητες: Ο σύζυγος.— Νομίζεις πώς είνε κατέλλο αυτό πού έχεις πάνω άπ' τού κεφάλι σου;... Η σύζυγος.— Νομίζεις πώς είνε κεφάλι αυτό πού έχεις κάτω άπ' τού κατέλλο σου;...

Ο λόγος περί μιάς ύψωφάνης: Και τραγουδάει καλά; Πολύ καλά. Όταν τραγουδάει, κλείνουν οι γειτόνοι τά παράθυρα. Γιατί; Τό τραγούδι της είνε τόσο γλυκό, ώστε... μαζεύονται ή μίγες!...

Κάποιος Έβραίος κάνει έναν περίπατο στήν έξοχή με τού γιού του. Κάθε τόσο σταματάει κ' άναγκάζει τού παιδιού νά θαυμάζη τά σοφά έργα τού Δημιουργού. Έξαφνα κει πού μιλούσε μ' ένθουσιασμό για τή φύσι, δέχεται στο κατέλλο του τήν κοτσιούδι ενός μικρού πουλιού, πού έτυχε νά περνώη εκείνη τήν ώρα πάνω άπ' τού κεφάλι του. — Για ίδες, μπαμπά! τού φωνάζει ο γιούς του. Ένα πουλάκι λέρωσε τού κατέλλο σου! — Αυτό δεν είνε τίποτε, παιδι μου, άπαντάει ο Έβραίος. Άς ειχαριστήσομε μάλλον τού Θεού, ό όποίος δεν έδωσε φτερά στίς... άγγελάδες!...

Πρό τής νομομαχίας: Τί; παίρνεις τόν πηχ, προκειμένου νά χτυπήσεις μαζί του; — Βέβαια! Δέν είπατε, ότι θά με τρωθή μ' εν επί τού πεδίου τής τιμής;...

Σ' ένα Ρωμαϊκό ύπουργείο: Τεραφικη τεμπελιά; Ο Γενικός έπιθεωρητής στόν έπιθεωρητή: — Ο κ. τιμηματόχης δεν θά ρθή σήμερα, εγώ είμαι προσκαλεσμένος σ' ένα γεύμα και, σάς παρακαλώ, νά με άντικαταστήσετε. Ο έπιθεωρητής στόν διευθυντή, τού γραφείου: — Έχω μιá επείγουσα εργασία, παρακαλώ προσέχτε νά γίνουν όλα εν τάξει. Ο διευθυντής στόν ύποδιευθυντή: — Σας παρακαλώ, νάχετε τού νού σας στήν εργασία τού γραφείου. Εγώ έχω κάποια δουλειά και θά φύγω. Ο ύποδιευθυντής στούς ύπαλληλους: — Παιδιά, μπροδ νά έμπιστευθώ σέ σας. Έγώ θά άπουοιάσω δύο-τρεις ώρες. Κάμετε λοιπόν τή δουλειά σας, σάν νά ήμουν έδδ. Οι ύπάλληλοι στο θυρωφό: — Άκουσε. Άν μιάς ζητήρη κανένας, φώναξέ μας. Θάμιασε στο άπέναντι καφενείο και θά παίζουμε πρέφα!... Ο θυρωφός μόνος του: — Άς πάω τώρα νά πιω ήσυχά ένα έκατοσταράκι έδω κοντά!...

Στόν στρατώνη τών ειζώνων στο Μεσολόγγι. Ο έπιλοχίας διαβάει τόν κατάλογο στούς νεοσυλλέκτους: — Γιάννης Τουρούχης. — Ίδω είμι, κύρ' έπιλοχίε! Ο έπιλοχίας:— Ουρέ ελά! Τόν κακόχ τόν κρό! Δέν ξέρ'ς ότι δεν μπορείς νά πής είδω είμω κ' άς είσι είδω; Νά λές επαράνς, βρέ!...

Μεταξύ συζύγων πού... λατρεύονται: Έκείνη.— Τί τά θες; Έσύ με ζήτησες και με πήρες... Δέν μπορείς νά πής ότι εγώ έπρεξα ξοπίσω σου. Έκεινος.— Ω, βέβαια, άγαπημένη μου! Μά κ' ή παγίδα δεν τρέχει πίσω από τά παντζύρα. Κι όμως τά πιάνει!...

